

מסורת הש"ס

(א) זכמים (טו, ע) נ"י מוס' שנת ג: ד"ה ויחולו, א) ופרה פ"ו מז"ל, ד) ממדבר, ט"ו, פ) פ"א שופר.

תורה אור השלם

1. ובפר אהרן על קרנתיו אחת בשנה מדרם תשאת הכפרים אחת בשנה יכפר עליו לדרתיו קדש קדשים הוא לך:

שמות ל' 2. ויָצָא אֶל הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר לִפְנֵי יְיָ וּבִכַּר עֲלָיו וּלְקַח מִדָּם הַפָּר וּמִדָּם הַשְּׂעִיר וְהָקָטָן וּלְדֶרֶת הַמִּזְבֵּחַ וְהָקָטָן טו יח 3. וְלָקַח אֶת גִּבְלֵי הַשִּׁטָּה אֲשֶׁר יִשְׂרְתוּ יָבֵם בְּקֶדֶשׁ וְהָנֵה אֶל בְּגֵד תְּהֵלֶת וְכֹסֶף אוֹתָם בַּמִּכְשָׁה עוֹר תַּחֲשׁ וְהָנִתָּה עַל הַמּוֹט: במדבר ד יב

גליון הש"ס

גמ' שאני רגל דלא מצו מבטל. ע"י זכמים דף ק"י (מ"ח מוס' ד"ה מין זכמיו:

לעזי רש"י

אגוט"ר. לשאור.

מובן רש"י

מוזה בפני עצמו ומוזה בפני עצמו. אין מערבין כ. כיזד הוא עושה כשזב לטעול את המים והימני, אלא טען זה בעצמו וזה בעצמו (תמורה ה:).

תוס' ישנים

דף נז ע"א

הניחא לטמא דאמר הימנו ודבר אחר לא הוי ויכיר. כי הכא דבין צפר ובין בעשירי כמיז מעלה ומטה, אלא (שהמניין שמשמין) לא (סבר) [מניין] שם. ור"ל לדרים מה מי טמא הוא קאמר לטיל לא יאמר מעלה צפר דגמיר וממעלה בעשיר כי ויכיר הכא גמיר אי לאו הכי מיכיה [נ]ספירוס והא דבר הלמד בביתא אין חור ומלמד בביתא. ור"ל כי הלכות לא שם להאריך סוף כהן וטעם התלמוד דלעיל, אלא סתמא פריך ללחאי מנא אחי שפיר הא לא אכל לתוך מנא מאי אימא למימר, ובסתמא מיתרמא שפיר. חזין שפירי בחד יובמא גבר. ופי' רש"י אי נמי ספירא לן דפיסי בביתא למד יכול ללמוד על היכל צנת אחת [מה] שכמות פירוש טען אחת למעלה בעשיר ושבע למטה צפר ועממה אף [מה] שלמד בביתא. ור"ע בכל דוחמא שומיר למד מן המלך (למד) שלם יעישא (עד) [למלך על דרך זה] ו[נ]ספירוס שירות זה (ו)פי' ר"ח לומר כי דגמירי, בביתא שיהא אחת למעלה ושבע למטה צפר ושעיר גמירין כי בביתא שיהא כן תוך כפנים ויש פסירי דגרסי [ומן] ופיסי בחד וימא גמיר וזה הלשון דאז ופיסי משמע

וקבל זו את הדם. כל קבלות של כל ימות השנה קמנעיה ליה: מין זכמיו. מזורק במזרק: חוץ. וגמלא שאין קבלה זו צכהן שהרי אינו אוחו במזרק שהדס זו: מאי לאו הושיב מורק המלא צסוך הריקן. שעירה ממנו והא הכא נמי ולקח כמיז ויקרא טו] ולקח מדס הפר ומדס השעיר והן לקיחה אחת המזרק היא: לא עירה מורק מלא. לאחר שעירה דס הפר לדס השעיר חזר ומערה מורק מלא לתוך מורק ריקן: עומד על גבי נלים וכו'. דתנא דבי רבי ישמעאל הואיל ורזפה מקדשת וכלי שרת מקדשים מה כלי שרת לא יהא דבר חוץ צינו ובין כלי שרת אף רזפה לא יהא דבר חוץ צינו לבין הרזפה צנמ' זכמים (דף מד:). על גבי רגל חצירו. אלמא מין זכמיו חוץ: לא מצטל ליה. כזכרו את רגלו עד שימנעו ענדותו: כלי השירים. שני כלים במשמע ושירות אחת: סיב. הגדל סביב הדקל ונכרך עליו סביב כמין לולצין בגפנים והוא דך וסופו את הדס והדס יואל מכל עצריו ואינו חוץ כל כך מי הויא כי האי גוונא חליצה או לא: וואל וסולך וכו'. רישא דתמני' הכי (פרה פ"ו מ"א) המקדש בשוקת והיה ספוג למוכו מים שצספוג ספולין כיזד יעשה זולף והולך עד שמגיע לספוג. שוקת היא אצן חלולה על שפת המעיין והמים נכנסין לה דרך חור שצדופנה ומשקין בה כהמות ומקדשין בה אפר תשאת לתוך מים חיים והיא הכלי. מים שצספוג ספולין דחיים אל כלי ד' צננין עשוי המים נוגעין בכלי כיזד הוא עושה כשזב לטעול את המים וליתנס צללויות וצספורת זולף וגומר את כל המים אשר בשוקת עד שמגיע לספוג. וזולף ו) שואף עד המנאי אגוט"ר צלע"ז וכדלמרינן צמועד קטן (דף יא:) זולף וגומר דרכו. אלמא ספוג לא חיין ואל פסיל אלא הצללים כזכור וזהו הולך לסבי: שאני מלא דקלישי.

ויואחות מכל עצריו ונכנסות צינו לבין הכלי אצל דס עב הוא: דדס כשר. דקליש: קומוץ פסול. בקידוש שהקומץ טעון להתקדש בכלי לאחר הקמינה והוא כנגד קבלה דדס פסול דחיין:

מתני'

ניחא דהא לא קאמר רבי יאשיה היא אלא כרבי יאשיה פירוש צסירה ליה כוותיה מערבין לקרנות ולאו מטעמיה דלדידיה נפקא ליה צלל דרשא דלחת ודילמא רבי יהודה היא דלחת ליה מערבין אע"ג דמשמע ליה כל אלה ואחת צפני עממה כרבי יונתן נפקא ליה מאחת מערבין כדפי' לעיל והא דקאמר סתמא כרבי יאשיה הכי נמי מנא לעימר רבי יהודה היא דשמעין ליה כרבי צצקומץ רבה (מנחות ב) דמערבין אלא מפני שלא הוצא בשמעתין נקט רבי יאשיה שהזכירו לעיל במחלוקת עם רבי יונתן ור"ת למד אין מערבין לקרנות מנא ליה דעולין אין מצטלים זה את זה יש לומר נפקא ליה מדס דס צפרק התערובת (זכמים דף פא:) ואין לתמוה מאי שנא דשבע על טיהירו מערבין לכולי עלמא ובקרנות פליגי ויש לומר צלפני ולפנים על כרחך אין מערבין כדמוכח קרא צהדיא דלאחר שנתן מדס הפר שזוט את השעיר ואס כן גס צאהל מועד כן כדכתיב וכן יעשה צאהל מועד ולקרנות כמיז מדס הפר ומדס השעיר משמע ליה מזה בעצמו ומוזה בעצמו דומיא דליקץ כיון דהזכיר צהדיא פר ושעיר אצל שצבע על טיהירו כמיז והזה עליו מן הדס צאצצצו שצב פעמים משמע מכל הדס מזה שצב פעמים ותו לא: ב"מ במינו חוצין או אינו חוצין. אצל שאינו מינו פשיטא דחוץ ולא קרי ציה חוצין וכן צפרק שני דזכמים (דף מד:). שלא היא דבר חוץ צינו לבין כלי שרת וכן צפרק מקוש שנהגו (פסחים יז:) גצי ישכר את כפר צפרק דהוא כרץ קרי ידיה צצירא ותימנה דצפרק לולב הגזול (סוכה ג:) מסקין דלקיחה על ידי דבר אחר שמה לקיחה ויש לומר דמה מייש שסוכר סודר סביב הלולב ומאריך זו ועושה מן הסודר כן בית יד ואוחז זו אצל היכא דכרץ ידיה צסודר ומופש הלולב כך לא שמה לקיחה ומורק צתוך מורק דהכא דמשמע דפשיטא ליה אי הוה שאינו מינו היה חוץ לא מיירי שאוחז החיטין בשפתותיו דלא ודאי לא חיין דהוא ליה כמו בית יד אלא שאוחז למטה צשוליו וכן צריך לומר מתוך ההיא שמעמא גופא צפרק לולב הגזול כמו שחילקנו דאי לא תימא הכי אלא נימא דכלל ענין לקיחה על ידי דבר אחר שמה לקיחה חקיש דרצא דלמך צתר הכי מין זכמיו אינו חוץ הא שאין מינו חוץ ולעיל קאמר גצי סודר לקיחה על ידי דבר אחר שמה לקיחה ואפילו שאינו מינו וק"ל מאי פריך מאי לאו נתן מורק המלא לתוך הריקן לימא אין הכי נמי ואין אוחו את החיטין צשוליו אלא בשפתותיו ויש לומר דפשיטא ליה שלא היה יכול לאוחזו כך ציד אחת שתי מזורקות כזידות שיש צהן כל דס הפר והשעיר ורצצ"א תיךן דבשמעמא גצי כלי שרת מין צשאינו מינו חוץ צכל ענין דלפילו אס תמנא לומר דגצי לולב יש חילוק כדפי' גצי כלי שרת צכל ענין מין צשאינו מינו חוץ דהיי די עציד כעין בית יד חקיש לקיחה גצי כלי שרת דכמיז ולקח הכהן לא חקיש לקיחה בעצמו לא כהן:

הוציאו לו פרק חמישי יומא

נח.

רבי יונתן אומר מזה בפני עצמו ומוזה בפני עצמו. תימנה לי והא רבי יונתן אית ליה דמשמע שניהן כאחד ומשמע אחד אחד צפני עלמנו והכא משמע דלית ליה דווקא מזה צפני עלמנו ומוזה צפני עלמנו ונראה לי כיון דמשמע הכי ומשמע הכי ילמד סתום מן המפורש כי היכי דלפני ולפנים וציהכל נותן מזה בעצמו ומוזה בעצמו ה"נ לקרנות דכתיב מדס הפר ומדס השעיר סתמא מזה בעצמו ומוזה בעצמו וצבה אית נמי מיתרמא מאי דק"ל דמיימי צסמוך תניא אידך וכו' עד תלמוד לומר אחת וסתמא כרבי יאשיה והיכי אמאי כרבי יאשיה והא לרבי יאשיה צלל אחת נמי צסירה ל' כמאן דכתיב יחידו דמי צשלמא הא דלמך ליה ר' יאשיה לר' יונתן והלא צבר נאמר אחת ומהא לרבי יונתן קאמר ליה אצל דלדידיה צלל אחת נמי אלא יש לומר אע"ג דמעיקרא הוה סלקא דעמך דלרבי יאשיה מערבין צלל קרא דלחת צתר דלחימי קרא דלחת הדר ציה וצסירה ליה דאי לאו אחת ה"א אין מערבין דומיא דלפני ולפנים ודיחיל דילמא סתום מן המפורש כדפי' וצבה אית נמי מיתרמא מאי דק"ל הא דקאמר לעיל תסמתי דרבי יאשיה הוה דלמך מערבין ודחי אפילו תימא רבי יונתן שאני הכא דכתיב אחת והשטא תימנה לי מאי קא דחי אפילו תימא לרבי יונתן מערבין אס כן כל שכן לרבי יאשיה מערבין והא ע"כ חד מייניהו אמר אין מערבין דלמך מערבין ר' יונתן ורבי יאשיה חד אמר מערבין וחד אמר אין מערבין אצל למאי דפרישית ניחא דה"ק שאני הכא דכתיב אחת דאי לא כמיז אחת צצרה הוה דלפילו לר' יאשיה ה"א אין מערבין דילמד סתום מן המפורש כדפי' ואס כן מאן האי תנא דלמך מערבין אלא ע"כ מדכתיב אחת ומאן לימא לן דרבי יאשיה דרבי אחת להאי דרשא ולא רבי

יונתן דילמא רבי יונתן דריש ליה ורבי יאשיה דריש ליה לדרשא אחרת כדדרשי' ליה צפרק קמא דשצובות (דף ס:) כפרה זו לא תהא אלא פעס אחת צשנה אי נמי כפרה אחת הוא מכפר ואינו מכפר שמי כפרות מיכו מה שהקשימי מומאי דקאמר סתמא כרבי יאשיה צלאו הכי כדדרשי' ליה כוותיה מערבין לקרנות ולאו מטעמיה דלדידיה נפקא ליה צלל דרשא דלחת ודילמא רבי יהודה היא דלחת ליה מערבין אע"ג דמשמע ליה כל אלה ואחת צפני עממה כרבי יונתן נפקא ליה מאחת מערבין כדפי' לעיל והא דקאמר סתמא כרבי יאשיה הכי נמי מנא לעימר רבי יהודה היא דשמעין ליה כרבי צצקומץ רבה (מנחות ב) דמערבין אלא מפני שלא הוצא בשמעתין נקט רבי יאשיה שהזכירו לעיל במחלוקת עם רבי יונתן ור"ת למד אין מערבין לקרנות מנא ליה דעולין אין מצטלים זה את זה יש לומר נפקא ליה מדס דס צפרק התערובת (זכמים דף פא:) ואין לתמוה מאי שנא דשבע על טיהירו מערבין לכולי עלמא ובקרנות פליגי ויש לומר צלפני ולפנים על כרחך אין מערבין כדמוכח קרא צהדיא דלאחר שנתן מדס הפר שזוט את השעיר ואס כן גס צאהל מועד כן כדכתיב וכן יעשה צאהל מועד ולקרנות כמיז מדס הפר ומדס השעיר משמע ליה מזה בעצמו ומוזה בעצמו דומיא דליקץ כיון דהזכיר צהדיא פר ושעיר אצל שצבע על טיהירו כמיז והזה עליו מן הדס צאצצצו שצב פעמים משמע מכל הדס מזה שצב פעמים ותו לא: ב"מ במינו חוצין או אינו חוצין. אצל שאינו מינו פשיטא דחוץ ולא קרי ציה חוצין וכן צפרק שני דזכמים (דף מד:). שלא היא דבר חוץ צינו לבין כלי שרת וכן צפרק מקוש שנהגו (פסחים יז:) גצי ישכר את כפר צפרק דהוא כרץ קרי ידיה צצירא ותימנה דצפרק לולב הגזול (סוכה ג:) מסקין דלקיחה על ידי דבר אחר שמה לקיחה ויש לומר דמה מייש שסוכר סודר סביב הלולב ומאריך זו ועושה מן הסודר כן בית יד ואוחז זו אצל היכא דכרץ ידיה צסודר ומופש הלולב כך לא שמה לקיחה ומורק צתוך מורק דהכא דמשמע דפשיטא ליה אי הוה שאינו מינו היה חוץ לא מיירי שאוחז החיטין בשפתותיו דלא ודאי לא חיין דהוא ליה כמו בית יד אלא שאוחז למטה צשוליו וכן צריך לומר מתוך ההיא שמעמא גופא צפרק לולב הגזול כמו שחילקנו דאי לא תימא הכי אלא נימא דכלל ענין לקיחה על ידי דבר אחר שמה לקיחה חקיש דרצא דלמך צתר הכי מין זכמיו אינו חוץ הא שאין מינו חוץ ולעיל קאמר גצי סודר לקיחה על ידי דבר אחר שמה לקיחה ואפילו שאינו מינו וק"ל מאי פריך מאי לאו נתן מורק המלא לתוך הריקן לימא אין הכי נמי ואין אוחו את החיטין צשוליו אלא בשפתותיו ויש לומר דפשיטא ליה שלא היה יכול לאוחזו כך ציד אחת שתי מזורקות כזידות שיש צהן כל דס הפר והשעיר ורצצ"א תיךן דבשמעמא גצי כלי שרת מין צשאינו מינו חוץ צכל ענין דלפילו אס תמנא לומר דגצי לולב יש חילוק כדפי' גצי כלי שרת צכל ענין מין צשאינו מינו חוץ דהיי די עציד כעין בית יד חקיש לקיחה גצי כלי שרת דכמיז ולקח הכהן לא חקיש לקיחה בעצמו לא כהן:

דלמך

ואס נפש ומאריך ון] (ל)מוסף על ענין דלשון. עיירה דס חפר בו'. מדנקט הכי ולא נקט עירה דגמיוס אז בזה או כוס אז בזה משמע דדוקא נקט ליה אצל אפיכא לא. ושמא לפי סהדס הפר מזהבו וטעל סס הסודר היה ממערבי ופי' ומשום כי נמי אין חזקין ומעמיסין אוחזן לתוך בריקן. דאיתאמר רבי יאשיה ורבי יונתן בו'. ואפי' שם תמליסין כן קאמר צלאון מיתרמא, אלא שחיי מניסאס אוחזין ומימי ר' חילא שר' שמעין צצרי. ואפיצו' תיבא ר' יונתן דאמר מערבין. ור' יאשיה על כרחין אין מערבין אית ליה דלס לא כן כמאן תמיז דלמנא אין מערבין. ואפי' [דלדידיה אפי'ג] דלא כמיז יחידו כמאן דכתיב יחידו דמי, שאני הכא דכתיב ולקח מדס הפר ומדס השעיר והא תניא דלמך מערבין ורבי חזקוני קרא, ויכי קאמר צכמוך ואלא צבר נאמר כי וכן צפי' ריט וקאשקין ר' יונתן ואלא ר' יאשיה והא דהדיא שמעין ליה דלע"ג [דלא כמיז יחידו כמאן] דכתיב יחידו דמי ושעין כיון דכתיב ולקחו מדס הפר ומדס השעיר [ש"מ] דחלקיקטו קרא. מ"ר. ואפיצו' תיבא ר' יונתן בו'. דווקא צמערבין לקרנות פליגי כיוי ממאי אצל לא הואות תחירות ששטוב על טיהרו על מנח מורו כלי עלמא (דלפילו) דמערבין, והא דבזכומס פירק התערובות [פא:] איתא תנאי דלא צדי לתנא מתיז קרין דלחן עולין מבעלין זה את זה ולא מין צמיו [גא:] צלל אלא מקריא תחיריו וקאמר הם להיטו (לא) ספירא לכו דלחן מערבין לקרנות ולא מנא לפי מיייה דלע"ג) דעל טיהרו של מנח מערבין הם הייט טעמא משאס דלא כמיז ומדס השעיר. ריב"א. כי' ע"כ (אלא) [מנא לן] מערבין (טעמיה של מנח. שאני' התם דרבי'א אחת. צפי'ק דשצובות (דף יד,) דריש כפרה זו לא תהא אלא פעס אחת שמה שומכר על קרנותיו [פסס] אחת ומלאת צשנה מפיק כפרה אחת מכפר ואינו מכפר שמי כפרות. הסוד דרשות דריש מדסמיכטיו לוכפר אצל הכא דריש

משמעותות דלחת. ע"כ לעמוד קודם

אחת ואלא שותים מודם חפר. ור"ת (וכי) וויכין י"ד שיש צשין ענין על קל. ור' יממירי כגון שנקפך דס הפר ודיכאי אחר שלא יתחיל אלא ממקום ששקף דלמחרי' ר' אליעזר ור' שמעון צצריקן. ומאריך נמי לקמן דשמעא משאס דכתיב תשאת אחת על גבי עטמין. מ"ר. ובהבא רבי'א אפיכא. אחת משמע דלאחרי' דלא תמנא צצריקן להפסיק (דחשבו) דכתיב מדס הפר ומדס השעיר אלא צלל בעצמא אפי' דלא כמיז יחידו כמאן דכתיב דמי. מין במינו חוצין. ור"ת למא לי חליצה, והא הוה ליה לקיחה על ידי דבר אחר [ד]שמע לקיחה, ואפי' דלא

עין משפט נר מצוה

עד א מ"י פ"א מהל' פסולי מוקדשין הלכה כא:
ע ב מ"י פ"א מהל' ביאת מקדש הלכה ז סממ לאין שט:
עו ג ד מ"י פ"א מהל' פסולי מוקדשין הלכה כא:

רבינו חננאל

דחיהה הוא לא להיורי דחור. דתניא למעלה הוא אומר ואת דמיו ישפוך. למטה הוא אומר ואת כל דמה ישפוך. וטעאת שקיבל דמה בד' כוסות כו' ופשוטה היא. עירה חד הפר לתוך כל השעיר נתן את המלא בריקן. פי', עוד החזיר הדם מן המורק המלא במורק הריקן למח והלא כבר עירה ואת כל דמה ישפוך. דאפי' יאשיה דאמר מערבין, דאפי' דלא כתיב יחידו כמאן דכתיב יחידו דמי. דתניא אביו ואמו קילל אביו קילל אמו קילל דביו ר' יאשיה כו'. פי' כתיב איש איש אשר יקילל את אביו ואת אמו ספך הקללה לאב. עוד כתיב אביו ואמו קילל, חזר ספך הקללה לאב. א' ש"מ כי את זה מהן קילל חייב מפני שספך הקללה לזו ולזו, אבל לא ספך הקללה לשניהם, הייתי אומר לעולם אינו חייב עד שיקלל שניהם, דאפי' דלא כתיב יחידו כמאן דכתיב יחידו דמי. דחיינן לעולם מתני' ר' יונתן היא, ואפי' דבכיו יחידו, שאני הכא דכיון דכתיב וכפר על קרנותיו אחת בשמות מדס הכפורים כמאן דכתיב יחידו דמי. ואקשני' ר' יונתן ולא ר' יאשיה, ותא ר' יאשיה שמעינן ליה בהדיא דאפי' דלא כתיב יחידו כמאן דכתיב יחידו דמי. ושמעינן שאני הכא כיון דכתיב ולקח מדס הפר ומדס השעיר חלקיקטו קרא. תניא דלא צמערבין ולקח מדס הפר ומדס השעיר שיהו מערבין דברי ר' יאשיה כו'. ופשוטה היא. עד כאן שייך לעמוד קודם.

הניח מורק בתוך מורק וקיבל בו את הדם פשטיו לא יורדיא מין במינו אין חוצין, מיהו דרך שירות בכך אי לא. ופשטאס מיהא ואת כל כלי השרת וגו', שני כליים בשירות אחת. הניח אית סיב שהוא אדליף במורק וקיבל בו את הדם, כיון דמחליל ויורד בקרקעית הכלי אין חוצין. אבל אם הוא קומץ שהוא סולת שאינו יורד פסול.

א' ז"ל ש"מ כי חיזו מהס שקלן חיי.

תוס' ישנים (המשך)

לעמוד קודם צמפיעה הוא אומר ואת רבו ישפוך בו'. הא לא מליט למימר דדוקא כמיז דלמעלה אין צריך כל דמו אצל למטה צריך, והא פשטאס דשיון הכי, ועוד דמוקסיס הם דכתיב למטה

דפרישית. מ"ר. ה"א תניא נמי גבי פר העלם דבר שש צצבור. כי זו אינה משנה. [והיו ע"היה בבזה בימי דמים שש פר העלם דבר שש צצבור. שסבר במורה גנדים דמנא לא להיכי ויקרא] ויחלף שחטאס פירשמה ג, ון. אצל מה ששניט גמנליה [נע, ון] אצל מין כיון ששירות ומערה גנדים אלא כי פר העלם כיון שחטאס משית עמא שיהא עמא וכל מזהב גנדים. אלא כפי' ויקרא]. והיו ע"היה בבזה בימי דמים שש פר בו'. ופלגי ר' אליעזר תתנא קמא. ור"ת מאי קוטיא דילמא שלא צמסחין ששו צדקתני מנא עננו נגעו. י"ל סכין לא היו נגעוין כיון שלא צמסחין עושה כן ועוד שההכנים וזיזין כן. מ"ר. שלא צמסחין. שלא היה אחת למעלה ושבע למטה כמכר פר יום הכפורים. אצל רש"י פירש גצי כסידרין דיוס הכפורים כגון ון למטה מוז, ואין נראה שלא לא צניין אלא אחת למעלה, אצל שצבע על מטה אין חילוק אס אינן כסידרין אלא שיהו כגון למטה מן הראשונה. כדמעגדלא דלעיל לא מיירי אלא (שמשקין) [ממלדן] (אחת) צחלת גז דיו למטה ושצבע גז דיו למעלה. וה"ר יוסף פי' שלא כסידרין (ממ) [מפנין] שלא היו שם אלא שבע. ור"ע ון)אס היו צפר ושעיר ע"י שמונה או שבע (א). ב'תוקרי' ד'ו דמים בדריים. פי' יקודס] שיה ממתות שבהיכל דלו קודס ממתות צשפנים והא אחר עולא לקמן שעיר ששמוין קודס ממתות צצפר צשפנים לא עשה ולא כלום, ומסתמא לא פליג דלעולא.

להתורה אמרה ובלצה מבפר את הקדש בו'. ה"ר יוסף י"ג לוי ויכלה מכפר את הקדש דלקמן דרשי ליה ר' עקיבא ורבי יהודה לגרשא לחזירי, ומיךין מושבס הוא צכפפים לפי שאלו והמורה אמרה כי, אלא ודאי גרסין והמורה אמרה בזה דס הפר ואחר כלה דס השעיר וצלעא מאן דלמך לקמן [ד]כסידרין מעבד, ואפילו למאן דלמך לא מעבד מנחיה מיהא אימא, ויכי ר' יהוא דצכמוך והמורה אמרה כי צלעא ואחר כך למטה. ב"ה דם חפר בו'. משמע דלא קפיד אלא בזה שמקדיס שעיר לפי, אצל בזה שטות על שטיה צימד חיו שקפידו. וכן לקמן בני טעון שצב למטה לשם פר ולשם שש וגמנות איתא אלא כי קפיד צכמי. ונתן אחת צמפיעה ושבע מנחא דלשם פר. ואפי' (שמתות) [שמשקירן] דלא כגון [ד]בזכי האותא, אלא הוא ואינו ממסחין דלמחית מדס השעיר ואפילו למאן דלמך

מאזאן אף ליתמיס כיוון שיהיו כשהיו זמני, אלא שכל דין שציון מן האל דס השעיר. ומשום לא סומקין לאף לא מלך על דמך מן מוסק

אלא כשהוא בעצמו כדלמרינן ברהס [נח:] לא נאמר כל כשהוא בעצמו, ועוד דספיקא הוא. אלא דלך מן ע"א